

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vereenvoudigen. Daarom kan het gebeuren dat de tekst in dit transcript niet altijd even vlot leest of dat bepaalde teksten vreemd klinken. Ook kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Het Haar, de Baard en de Markeringen bij de Vroegere Rouwpraktijken (Leviticus 19:27-28)

In Leviticus 19:27-28 komen we een reeks unieke geboden tegen die JHWH aan Zijn volk heeft gegeven:

Leviticus 19:27-28

U mag de zijkanten van uw hoofd niet afscheren en de randen van uw baard mag u niet weghalen.
U mag **vanwege een dode** geen inkerving in uw lichaam maken en geen tatoeages bij uzelf aanbrengen. Ik ben de HEERE (JHWH).

Deze passage draagt ons op om bepaalde fysieke veranderingen achterwege te laten: het scheren van een gedeelte van ons hoofd, het veranderen van de baard, inkervingen in je vlees en markeringen in de huid.

Maar wat wordt er hier precies verboden, en waarom? Zijn deze geboden vandaag de dag nog steeds van toepassing?

Om deze vragen te beantwoorden, moeten we wat graven in de onmiddellijke context, de bredere culturele achtergrond en de bijbehorende Bijbelse passages om het doel van deze verboden beter te gaan begrijpen.

De tekst in Leviticus 19:27-28 geeft ons vier verschillende verboden:

- Het afscheren van je haar bij de zijkant van je hoofd
- De randen van je baard ontsieren
- Inkervingen in het lichaam maken voor de doden
- Het tatoeëren of aanbrengen van markeringen op je vlees

Wat hebben deze verboden gemeen?

De sleutel tot het begrijpen van deze geboden ligt in het verband dat ze hebben met rouwrituelen bij de heidense praktijken. Al deze praktijken waren heidense rouwrituelen **voor de doden**.

JHWH gebiedt ons om een apart gezet volk te zijn en de rouw- en aanbiddingspraktijken van de omringende naties niet over te nemen.

Zoals de geleerde Jay Sklar opmerkt:

"De Israëlieten mochten zeker rouwen (Leviticus 21:1-4) en deden dat op verschillende manieren, waaronder het bewenen (Genesis 23:2), het dragen van rouwgewaden (Genesis 37:34) en het scheuren van hun kleren (Genesis 37:34; Jozua 7:6). Maar de Israëlieten moesten bepaalde rouwpraktijken vermijden die onder de natiën gebruikelijk waren om zich daarmee apart te zetten."

-Jay Sklar, Leviticus, ZECOT (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2023), blz 540

Deze specifieke beperkingen zijn dus alleen van toepassing in de context van het rouwen om de doden. We gaan daar later meer op in.

Laten we eerst wat uitgebreider ingaan op deze geboden.

Het eerste gebod is om **"het haar op de zijkanten van je hoofd niet af te scheren"**.

Sommigen interpreteren dit als een verbod om je haar in een bepaalde stijl te knippen, maar is dat de juiste opvatting?

De betekenis van *Pe'ah* (hoeken)

Het Hebreeuwse woord dat hier wordt gebruikt is *pe'ah*, vaak vertaald als "hoek" of "rand".

Maar als we de Bijbel wat uitgebreider onderzoeken verwijst *pe'ah* gewoon naar de "rand" of de "grens" van iets. Bijvoorbeeld:

Exodus 26:20

En voor de andere kant van de Tabernakel, aan de noordzijde [*pe'ah*]: twintig planken.

Ezechiël 47:20

En de westzijde [*pe'ah*] : de Grote Zee ...

In Leviticus 19:27 verwijst het afscheren van de **zijkanten** (*pe'ah*) van het hoofd waarschijnlijk het knippen op vormen van de **zijkanten** van het haar, met name rondom de slapen.

In de oudheid maakte het scheren of afronden van de haarranden vaak deel uit van de heidense rouwrituelen of aanbidding. De Torah draagt ons herhaaldelijk op om de religieuze praktijken van de omringende naties niet over te nemen.

Dit gebod wordt herhaald in Deuteronomium 14:1, waar JHWH zegt, **"U mag uw lichaam vanwege een dode niet kerven of een kale plek maken tussen uw ogen."**

Omdat er meestal geen haar "tussen de ogen" groeit, wordt deze uitdrukking over het algemeen opgevat als een verwijzing naar de voorkant van het hoofd, net boven de ogen. Nu we dit weten komen er twee belangrijke inzichten uit deze passage naar voren:

Het gebod gaat niet noodzakelijkerwijs over een specifiek kapsel, zoals een "bloempotkapsel". Integendeel, het verbiedt het maken van kale plekken langs de randen van het hoofd.

De context van dit verbod staat duidelijk in verband met rouwpraktijken. Het is met name verboden om kale plekken te maken op je hoofd als een daad van verdriet "voor de doden".

In het Oude Nabije Oosten was het gebruikelijk dat rouwende familieleden hun verdriet uitten door inkervingen te maken in hun huid zodat het ging bloeden en delen van hun hoofd kaal te scheren. Deze praktijken maakten vaak deel uit van de heidense rouwrituelen, die Israël moest vermijden om daarmee hun unieke geloof in JHWH te tonen.

We moeten ons vertrouwen stellen op JHWH, zelfs in de tijd van verlies en dood, in plaats van de bijgelovige gewoonten van andere naties over te nemen.

Het tweede gebod verbiedt "het ontsieren van de randen van je baard" in de context van het rouwen om de doden.

Wat betekent het om je baard te "ontsieren" of "delen daarvan af te scheren"?

In het Oude Nabije Oosten was de baard een symbool van waardigheid, eer en volwassenheid. Israëlitische mannen lieten meestal een volle baard groeien als een natuurlijk onderdeel van hun uiterlijk. Maar in sommige culturen werd het scheren of veranderen van je baard geassocieerd met rouwrituelen of je toewijding aan buitenlandse goden. De baard "ontsieren" betekent waarschijnlijk dat je je baard op een bepaalde manier scheert of knipt, waarmee je aan anderen je verdriet, vernedering of trouw aan heidense gebruiken laat zien.

Zoals Jay Sklar schrijft:

Het volledig afscheren van je baard is niet aan de orde, omdat anders de "rand van" overbodig zou zijn (vgl. Leviticus 14:9); Het moet daarom verwijzen naar het op een bepaalde manier ontsieren van je baard.

-Jay Sklar, Leviticus, ZECOT (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2023), blz 539 en 135

Net als de zijanten van het hoofd, werd de baard ook wel eens geschoren als een uiting van verdriet of rouw, wat de context is van deze beperking in Leviticus 19.

In Jeremia 41:5 lezen we bijvoorbeeld over mannen die hun baard hadden geschoren en hun kleren hadden gescheurd als teken van verdriet over de verwoesting van de Tempel. Op dezelfde wijze impliceert de context van Leviticus 19:27 en Deuteronomium 14:1 dat het op die manier scheren of ontsieren van je baard te maken had met de heidense rouwrituelen.

Het gebod om je baard niet te "ontsieren" is daarom niet noodzakelijkerwijs een algemeen verbod op het scheren, maar eerder een specifieke instructie om de heidense rouwgebruiken te vermijden die God onteren, door symbolen te gebruiken die wanhoop of trouw aan de valse goden aangeven.

Het derde verbod verbiedt het maken van inkervingen in je lichaam "voor de doden".

In veel oude culturen sneden of doorboorden mensen hun huid als een extreme uiting van verdriet om de doden, in de hoop daarmee hun pijn over te brengen op de goden of de geesten van de overledene. Deze praktijk was niet alleen een algemeen gebruik; Het was geworteld in het bijgeloof en de overtuigingen dat je de doden daarmee gerust zou stellen.

1 Koningen 18:28 beschrijft de profeten van Baäl, die hun lichamen kerfden tijdens een ritueel om een beroep te doen op hun god.

Dit levendige voorbeeld laat het verband zien tussen de zelfverminking en de heidense aanbidding, en benadrukt hoever de mensen gingen in de hoop om een goddelijke gunst te verwerven of hun verdriet te uiten.

Talrijke passages laten zien dat het kerven van het lichaam een oud rouwritueel was (Deuteronomium 14:1; Jeremia 16:6; 41:5; 47:5; 48:37).

Het vierde gebod verbiedt tatoeages of het maken van markeringen in je huid. Maar wat voor soort markeringen zijn verboden, en waarom?

De vermelding van tatoeages in verband met rouw is, intrigerend genoeg, het minst uitgewerkte verbod van de geboden die in Leviticus 19:28 worden genoemd. In tegenstelling tot de andere geboden, worden tatoeages maar één keer genoemd. Ze worden nergens anders in de TANAKH aangehaald als een specifieke rouwpraktijk. Maar elders in de Bijbel komen we in een andere context wel verwijzingen tegen naar het markeren van het vlees.

Jesaja 44:5 (NBV,NBG,WV) beschrijft bijvoorbeeld een persoon die op zijn hand schrijft als een daad van toewijding aan JHWH, wat loyaliteit en verbondenheid betekent. Maar in tegenstelling tot Leviticus 19:28 heeft deze daad niets te maken met rouw - het is een uiting van toewijding. Dit onderscheid versterkt het idee dat het verbod in Leviticus specifiek te maken heeft met de heidense praktijken van rouw en afgoderij, en niet een verbod op alle soorten markeringen van de huid.

-Jay Sklar, Leviticus, ZECOT (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2023), blz 540)

Een overduidelijk consistent thema in deze geboden is het verbod op het toepassen van heidense rouwpraktijken. Rouwgebruiken in de oude wereld waren vaak extreme uitingen van angst, met handelingen zoals scheren, knippen en tatoeëren. Deze praktijken toonden het verdriet, maar ze symboliseerden ook de trouw aan hun bijgeloof of valse goden, die zogenaamd macht hadden over het leven en de dood.

JHWH onderwijst Zijn volk dat ze een ander perspectief moeten hebben. De dood hoeft niet te worden gevreesd als een mysterieuze kracht die door andere goden wordt geregeerd; JHWH is soeverein over het leven en de dood. Bijvoorbeeld:

Leviticus 21: Priesters krijgen de specifieke instructie om het contact met de doden te vermijden en ze mogen niet deelnemen aan deze rouwpraktijken.

Ezechiël 24: De profeet wordt opgedragen om niet op de traditionele manier te rouwen na de dood van zijn vrouw, wat symboliseert dat Gods volk niet moet rouwen zoals de naties dat doen.

Hoewel de Torah bepaalde praktijken met betrekking tot rouw verbiedt, weten we dat ze zijn toegestaan in de context waarin geen rouw wordt bedreven.

Bijvoorbeeld:

De Nazireeërgelofte (Numeri 6): De nazireeërgelofte verbiedt het scheren, maar aan het einde van de gelofte scheert de betrokkene zich als een onderdeel van het zuiveringsritueel.

De Rituele Reiniging (Leviticus 14:9): Een persoon met melaatsheid, die rein wordt verklaard, scheert al zijn haar, inclusief de baard en de wenkbrauwen, als een onderdeel van het zuiveringsproces.

De Wijding van de Levieten (Numeri 8:7): De Levieten krijgen de opdracht om zich te scheren als onderdeel van hun wijding, wat aantoont dat het scheren niet per se zondig is.

Samenvattend: Leviticus 19:27-28, Leviticus 21:4-5 en Deuteronomium 14:1-2 verbieden gezamenlijk vier specifieke rouwpraktijken die in de oude culturen gebruikelijk waren.

Dit zijn:

- Het afscheren van de zijken van het haar als teken van rouw,
- Het scheren of ontsieren van de baard als uiting van verdriet,
- Het inkerven van de huid als een rituele daad van rouw, en
- Het markeren of tatoeëren van de huid als een gebruik bij rouw.

Deze verboden benadrukken onze oproep om ons te onderscheiden van de omringende naties, vooral in onze uitingen van verdriet en toewijding. Door zich te onthouden van deze cultureel gangbare praktijken, werd Israël eraan herinnerd om hun vertrouwen en hoop op JHWH te stellen, zelfs in tijden van verlies, in plaats van te vertrouwen op bijgelovige of heidense rituelen.

We hopen dat dit je door dit onderwijs bent gezegend. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)